

КАДРОВА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ **Любинський О.О.**

*Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного,
гр. ІІМБ ПУ*

Державна служба – професійна діяльність осіб, які займають посади в державних органах та їх апараті щодо практичного виконання завдань і функцій держави та одержують за це заробітну плату за рахунок державних коштів. Державна кадрова політика (де її суб'єктом виступає держава) визначає місце і роль кадрів у суспільстві, мету, завдання, найважливіші напрями і принципи роботи державних структур з кадрами, головні критерії їх оцінки, шляхи вдосконалення підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації, раціональне використання кадрового потенціалу країни.

Окремі гілки влади, міністерства, відомства, місцеві державні адміністрації розробляють свої кадрові програми і плани, але в межах стратегії і тактики, реалізуючи державну кадрову політику. Саме за таких умов вона може стати ефективним важелем державного впливу на економіку і політичне життя.

У нових умовах суттєво змінюється зміст державної кадрової політики. З одного боку, він звужується з погляду змісту, а з другого, розширюється в плані збільшення об'єктів впливу, збагачення і розвитку ролі місцевих державних органів у роботі з кадрами.

В Україні умови прийняття на державну службу та її проходження визначаються Законом України «Про державну службу», яким передбачено обов'язкове проходження випробувального терміну [1]. Порядок проведення конкурсу на заміщення вакантної посади державного службовця регулюється положеннями, що затверджується постановами Кабінету Міністрів України [2, 3]. В органах виконавчої влади досить розповсюдженою практикою є практика добору претендентів на посади державних службовців у формі іспитів з питань нормативно-правового характеру. Процес найму на державній службі є комбінацією перевірки, докладного вивчення резюме й інтерв'ю. Остаточне рішення приймається комісією з найму чи може бути довірено керівникові відповідного органу, установи.

До кадрового резерву державної служби України зараховуються професійно підготовлені працівники, які успішно справляються з виконанням службових обов'язків, проявляють ініціативу, мають організаторські здібності й необхідний досвід роботи, успіхи в навчанні. На кожную посаду державного службовця - керівника формується кадровий резерв у кількості двох осіб, за посадами спеціалістів складаються списки осіб, які включаються до резерву з урахуванням фактичної потреби.

З метою якісного формування складу державних службовців, керівники органів державної виконавчої влади в Україні: визначають щорічну і перспективну потребу в кадрах державних службовців усіх категорій; формують замовлення на підготовку державних службовців, укладають договори з навчальними закладами; добирають кадри державних службовців відповідно до вимог законодавства; проводять роботу з кадровим резервом [3].

Водночас, не всі державні службовці за освітою є економістами, юристами, фахівцями з державного управління. Багато службовців за базовою вищою освітою є фахівцями технічного профілю. Це обумовлює необхідність у розгортанні системи підготовки, перепідготовки й підвищення кваліфікації державних службовців.

В контексті реалізації адміністративної реформи, розпочатої у 2010 році Президентом України, пріоритетного значення набувають питання модернізації державної служби та підбору кадрів для роботи в органах державної влади.

На наш погляд, кадровий резерв для державної служби бажано формувати із людей, які мають вищу освіту та стаж роботи не менше, ніж 3 роки. В першу чергу з числа

кадрового резерву на керівні посади працевлаштовують людей, які мають науковий ступінь з державного управління.

Список використаних джерел

1. Закон України „Про державну службу” від 16 грудня 1993 року № 3723-ХІІ. //Відомості Верховної Ради України. – 1993. - №52. – Ст. 490. – Зі змінами ; ост. ред. 22 травня 2008 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Про затвердження Порядку проведення конкурсу на заміщення вакантних посад державних службовців: постанова Кабміну України: від 15 лют. 2002 р. : № 169 // Офіц. вісн.України. – 2002. - № 8. – С.155. – Зі змінами; ост. ред.18 трав. 2005 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://zakon.rada.gov.ua>.
3. Застрожнікова І.В. Державне регулювання підготовки кадрів для об’єднаних територіальних громад вищими навчальними закладами України./ І.В. Застрожнікова // Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. пр. – Х.: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2019. – Вип. 1 (55).

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Налбат Олександр
Студент 2 курсу, спеціальність
«Публічне управління та адміністрування»
ВНЗ «ТДАТУ імені Дмитра Моторного»

Враховуючи, що сільське господарство є специфічною галуззю господарського комплексу, його раціональна підтримка є одним із основних завдань держави. Ступінь участі держави в регулюванні економіки являє собою одну з найбільш актуальних і дискусійних проблем. Зазначена проблема характерна для всіх галузей економіки, але найбільш гостро проявляється в аграрному секторі.[2]

В умовах, що склалися, основною метою державного регулювання аграрного сектора економіки є коригування економіки і запобігання кризовим явищам для ефективного функціонування ринкового механізму, забезпечуючи рівноправну конкуренцію, доступ доресурсів та ринків збуту аграрних товаровиробників. Напрями аграрної політики і величина впливу державних заходів визначаються масштабом соціально-економічних проблем в умовах кризи в конкретній ситуації і в певний час. Державне регулювання безпосередньо може впливати на процес відтворення в сільському господарстві, забезпечуючи умови для економічного зростання в сільськогосподарських підприємствах, стимулюючи впровадження інноваційних технологій і оновлення матеріально-технічної бази в АПК, тим самим вирішуючи проблеми не тільки економічного, але й соціального характеру. Одним з найважливіших умов, що забезпечують ефективне функціонування аграрного сектора, є наявність механізму регулювання процесів, що відбуваються в ньому. Механізм регулювання включає в себе ринковий механізм, а також механізм державного регулювання.[1]

Тому міністерство аграрної політики та продовольства України розробило стратегію розвитку аграрного сектора економіки на період до 2020 року. Ця Стратегія спрямована на формування ефективного, соціально спрямованого аграрного сектора економіки, що повинен задовольнити потреби внутрішнього ринку та забезпечити провідні позиції у світі на основі його багатокладності та пріоритетності підтримки господарств, власники яких проживають у сільській місцевості, поєднують право на землю із працею на ній, а також власні